

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Bynaei de Calceis Hebraeorum Libri Duo

Bynaeus, Anthony

Dordraci, 1682

Arabum idolum Menath Luna.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12835

tamus. Sed quid *Menath* sit non-dum constat. Neque id nos docent viri longe eruditissimi Johannes Seldenus, & Johannes Henricus Hottingerus, qui de his idolis multa observarunt. Ego vero Menath nihil aliud quam *Lunam* fuisse suspicor. Hoc arguit, tum quod reliqua duo Alcorani nomina Allath & Alozza, stellam, & quidem, ut Isa Bar Ali Syriacè explicat, *Astrum Remphan*, h. e. *Saturnum*, significant, vel uti *Allath* fuisse volunt Seldenus & Hottingerius, *Venerem*, tum etymologia vocis *Menath*, quam ex Schamhaschari Hottingerus habet. Radicem ille ponit vel מְנַת id est, קָטַע scidit, abscidit, eradicavit. וְאֶנְרָם huic illi sacrificabant sacrificia: vel נָזֵר, quod fidus est ad occasum vergens כְּאָנָהָם יְחִמְתּוּן נְאַלְגֹּנָה עֲנֹדוֹהָה תְּבִנָּה נְהָא propterea quod pluviam ad occasum sideris ab eo petunt, ut benedictionem ab ea consequantur. Etenim illis verbis Lunam describi ab authore Arabe conjicio, quam ob vicinitatem plusquam aliud quodvis astrum in hæc inferiora agere, res

K 3 est

est nota, quæque ad occasum vergens pluviam facere est credita. Quod sane mihi videtur longe verisimilius, quam quod alii *constitutionem*, vel *stellas*, vel *planetas* exponant. Quid si *Allath* Venerem, *Alozza* Luciferum, *Menath* Lunam dicamus. Sane hæc tria Numinæ inter veteres Arabes culta fuerunt. De Venere & Lucifero id jam obſervarunt multi ex Eu-
thimio Zygabeno in Panoplia. Οἱ Σαρακηνοὶ, inquit, μέχει τὸν Ἡρακλεῖον τὸν βασιλέων χρόνον εἰδωλολάτρῃ, πε-
σκυνθῆτες τῷ Εὐαγόρᾳ ἄετρῳ, καὶ τῇ
Αὐφροδίτῃ. οὐ δὲ καὶ χάρβῳ τῇ ἱατῶν
ἐπονομάζοι γλώττῃ, δηλοῖ δὲ τῇ λίξι
εὐτήτῃ μεγάλην. hoc est: Saraceni usq;
ad Heraclii imperatoris tempora idolis
dediti fuerunt, adorantes Luciferum
& Venerem, quam Cabar sua nomi-
nant lingua. Cabar autem Magnam
interpretatur. & Catechesi Sarace-
norum: Αὐαθεματίζω τούς τῷ πειραιῷ
πεσκυνθῆτες ἄετρῳ οὐγνῳ τῷ Εὐαγόρᾳ
καὶ τῇ Αὐφροδίτῃ, οὐ καὶ τῇ Αὐράβῳ
γλῶτταν χαρβάρῳ ὀνομάζοσι, ταῦτα με-
γάλην: hoc est: Anathematizo eos
qui matutinum fidus Luciferum ado-
rant, & Venerem, quam Arabum
lingua

lingua Chabar vocant, quod est, Mag-
nam. De Luna nihil est tritus,
quam olim Arabes adeo coluerunt,
ut insignia corniculantis Lunæ re-
ciperent, quæ ex veteri ritu etiam
num sunt residua, licet constet
hodie non amplius Lunam ab iis
coli. Evidem scio hæc nomina
sæpe confundi, & Venerem, Lu-
ciferum, Lunam, unum idemque
idolum dici. Videant tamen eru-
ditiores an hæc non debeant ita
distingui.

X. Apud Græcos Luna est μῆνη.
Suidas. Μῆνη ἡ Σελήνη. Optimè
hoc docent elegantes Orphei ver-
sus, quibus Lunam describit ut
aliam terram, quomodo inter do-
ctiores Philosophos non minus ter-
ra quam planeta habita fuit, quam
fententiam secuti sunt Thales, Py- Plut. de fac. in
thagoras, Anaxagoras, Heracli- Luna.
des, Ocellus, & etiam Heracli-
tus.

Μύσοι το δ', inquit, ἀλλην γαῖαν δὲ τὴν
εχτονίην, ἢνδε Σελήνην

Αἴθινατοι κλήσκοτιν, ἐπιχθόνιοι δὲ Μεγάρη,
Η' πολλ' ψέμει ἔχει, πολλ' ἄσεος, πολλοὶ
μέλαθρα.